

Strhující příběh o přátelství, naději
a tajemné bílé vlčici

VLČÍ PROKLETÍ

Jessica Vitalisová

bambook

VLČÍ PROKLETÍ

Jessica Vitalisová

Tato kniha je beletristické dílo. Jakékoli odkazy na skutečné osoby, události, zařízení, organizace nebo místa jsou určeny pouze k navození pocitu autenticity a slouží na podporu fiktivního vyprávění. Všechny další postavy a všechny události a dialogy jsou dílem autorčiny představivosti a nejsou míněny jako skutečné.

Adamovi, Jaiden a Sienně
Miluji vás až do Zálesí

Abych byla naprosto upřímná...

Raději byste měli hned odejít. Život je sám o sobě dostatečně těžký, netřeba ho ještě komplikovat smrtí. A mimoto, svůj drahocenný čas strávíte lépe, budete-li dělat cokoli jiného. Nechtěli byste raději nanosit vodu? Pověsit prádlo? Vybírat si vši z vlasů?

Vidím, že se nenecháte odradit. V tom případě si musíme ujasnit pár věcí. Zaprvé, nejsem nestvůra ani monstrum nebo ďábel – jsem pouze unavená vlčice, která hledá odpočinek. Zadruhé, existuju v temném prostoru mezi tímto a oním světem. Kloužu z jednoho do druhého a dělám, vidím a *vím* věci, kterým byste sotva uvěřili. A nakonec musíte pochopit, že sebe se zachránit nesnažím. Nebo spíš jenom sebe.

Stále jste odhodláni se ke mně připojit? Dobrá. Ale varuji vás, cesta, kterou máme před sebou, nebude snadná. Bude protkána temnotou a zoufalstvím a vy budete svého rozhodnutí záhy litovat, stejně jako já lituju toho svého.

KAPITOLA PRVNÍ

Pospíchám úzkými dlážděnými ulicemi Mořské Výdutě a v těle cítím každou ze svých sedmi set zim. V průběhu staletí se mi na tlapách vytvořily mozoly, popraskaly a krvácely a pak opět zmozolnatěly. Mé ostré zuby se otupily. Konečky mé bílé srsti získaly stříbřitý nádech. V poslední době jsem si všimla, že na hýždích mám stále víc lysin, a to, co mi ze srsti zbylo, je zacuchané a mdlé, bez lesku. Než jsem se stala Vlkem, když jsem ještě byla mladá dívka, která má celý život před sebou, byla bych se zděsila, kdybych věděla, že jednou ze mě bude starý ošuntělý pes. (Co si to namlouvám? Byla bych se zděsila, kdybych věděla, že ze mě jednou vůbec bude pes.)

Nic naplat. Teď už na tom nezáleží, ne, pokud vše půjde podle plánu.

Starcův pach je zpočátku slabý, ale rychle sílí.

Když jsem s touto prací začínala, ten sladký, lehce drsný pach blížící se smrti – něco jako černá lékořice smíchaná s tabákem – mě podivně uspokojoval.

Ted', když mi naplňuje čenich a kazí mi dech, vnímám ho jako zápach. Ne že by mi to vadilo. Dnes ne. Na tento okamžik jsem čekala bezpočet zim. Až bude stařec z cesty, chlapec bude potřebovat... pomoc.

Jakmile se přede mnou objeví truhlářská dílna, švihnu ocasem ze strany na stranu. Přijmu pozvání otevřených dveří a prokloužnu dovnitř. Oheň tu nehohří, ale stěny odrážejí chlad větru vanoucího od moře, a místnost je tak poměrně příjemná. Starcův pach se mísí s čerstvou vůní nařezaného dřeva – většinou borovicového a dubového, ale rozeznám také javor a cedr. Opotřebovaný pult ustupuje dveřím vedoucím do dílny, kde se to kdysi hemžilo zpola hotovými truhlami, stoly a jiným rozličným nábytkem. Nyní je vycíděná místnost téměř prázdná a truhlářovo nářadí – měřidla, dláta, hoblíky, pily a spousta dalšího – je pečlivě uspořádáno podél stěn.

Truhlář Bastien, kdysi vysoký a statný, se hrbí nad jednoduchým nočním stolkem a trpělivě montuje zužující se nohu. Jeho bílá kůže je flekatá věkem. Na sobě má šedé pantalonky a vlněnou tuniku, oboují obnošené, ale pečlivě zalátané. Nedaleko něj dvánáctiletý kudrnatý chlapec se světlou pokožkou utahuje provaz, který provlékl otvory v dřevěném rámu postele, aby podpíral matraci. (Je to první zakázka,

VLČÍ PROKLETÍ

kterou plní úplně sám, a touží dokázat, že je úkolu hoden.)

Drápy mi klapnou o podlahu a na mou přítomnost upozorní hochu dřív, než k němu dolehne můj pach – ten je drsný a divoký víc, než si chci připustit, a připomíná spíše pach toulavého psa. Hoch zvedne hlavu, prudce se nadechne a neodváží se říct ani slovo. Nakrčí obočí a semkne rty. Usilovně jsem se snažila přivyknout ho na svou přítomnost. Spíše než strach zachytím závan hněvu. Odpor. (I každý z těch pocitů je dost příznačný svým pachem. Strach je nechutný jako shnilá chobotnice, kdežto hněv připomíná dřevěné uhlí. Odpor je nejhorší – nese štiplavý zápach kočičí moči.)

Sotva to můžu mít chlapci za zlé.

Poprvé se dostal do potíží před pěti zimami – během návštěvy starosty Vulpinea s manželkou. Kdyby mě chlapec tehdy nezahlédl před dílnou a neupozorňoval na velkého bílého psa, kterého však nikdo jiný neviděl, kdyby ještě té noci madam Vulpineová nevyplula k Moři v oblacích, pak by druhý den do dílny nevtrhla starostova stráž a neobvinila chlapce, že přišel z Bažiny, a lidé by ho nenazvali *jasnozřivcem*. Stařec by nemusel prosit a žadonit a pak, když to nevyšlo, vyměnit všechny mušle, které měl, aby zabrá-

nil tomu, že chlapce vyšlou na moře. Nešířily by se zvěsti o chlapcově čarodějnictví a on by se při těch vzácných příležitostech, kdy k nim dorazilo pár zbývajících zákazníků, nemusel skrývat.

Nebohý hoch. Netuší, že vidět mě je dar a že jsem tady proto, abych mu pomohla. Ačkoli, možná ne dnes večer. Dnes jsem si přišla pro starého muže. Chlapec bude potřebovat čas, alespoň pár dní, aby se smířil se svou ztrátou. Aby pochopil své nové místo ve světě.

Brzy dostane svou příležitost. Nabídnou mu budoucnost. Smysl a účel jeho bytí.

Usadím se ve svém obvyklém koutě a dýchám tíže než obvykle, když se snažím zachovat klid.

Rozhodnutí mě ignorovat, dokončí chlapec utahování provazu a uštípne přečnávající konce. Když je hotov, zavolá dědečka, aby mu práci zkontroloval.

Stařec přejede rukou po robustních sloupcích postele. „Proč jsi nepoužil dub?“

Chlapec ví, že ho děda zkouší. „Madam Abrielleová mohla zaplatit jen pětasedmdesát mušlí. Navíc žije na druhém konci vesnice a borovice není tak těžká.“

Nedočkavě starce pozoruje. Dědeček býval veselý, věčně vyprávěl vtipy a nešetřil chválou. Po incidentu s madam Vulpineovou se jeho smích vytratil a slova

VLČÍ PROKLETÍ

vyschla jako voda ve staré studni. Chlapec nedokáže zažehnout jiskru ve starcových očích, ale může dávat pozor, tvrdě pracovat a jednoho dne se vydat v dědečkových stopách.

Koutky starcových rtů se lehce nadzvednou. Zkouší navlečený provaz a ten pod tlakem jeho dlaně povolí jen trochu. „Jak jsi ho sám utáhl?“

„Použil jsem postelový klíč, abych provaz napnul. Ale místo toho, abych tě zavolal, ať ho podržíš, jsem do otvoru nacpal šídlo, takže lano nemohlo sklouznout, zatímco jsem pracoval na druhé straně.“

Je hrdý na svou vynalézavost, ale i tak se sotva odváží dýchat, když čeká na dědečkův verdikt.

„Jak jsi ho uvázal?“

Chlapec bez zaváhání odpoví. „Klouzavým uzlem.“

„Přesně jak jsem si myslel,“ řekne stařec.

„Cože?“ Chlapec pohledem přejíždí po posteli a hledá nedostatky.

„Máš truhlařinu v krvi.“

Chlapec se po těch slovech nadme jako čerstvě nacucané klíště.

Stařec ho pohladí po rozcuchaných vlasech. Hoch se zašklebí, ale jelikož si hodně zakládá na svých kudrlinách, které – jak se dozvěděl – zdědil po matce, odtáhne hlavu. (Chlapcovo jméno? U všech vlků.

Jmenuje se Gauge¹, jestli to musíte vědět, ačkoli nevidím důvod mu tak říkat – obzvlášť když se svého jména stejně velmi brzy vzdá. Trváte na tom? Tak jo, tentokrát jste mě přemluvili. Ale varuju vás, nezkoušejte mou trpělivost.)

Vpředu u pultu zazvoní zvonek. Chlapec – Gauge – a jeho dědeček si vymění pohled. Celý týden neměli žádného zákazníka a došly jim i poslední brambory. Takže i pár mušlí jim poskytne vítanou úlevu od hladu, který se jim zakusuje do žaludků. (Abyste věděli: nejde o ledajaké mušle, které najdete na každé druhé pláži – na břeh se vyplavují na jediném místě v celém Gatineau a jejich přísun pečlivě reguluje velký lord Lasage, který vládne celé zemi.)

Stařec vstoupí do krámků. Ví, že vnukovi nemusí připomínat, aby se držel z dohledu.

Vstanu, vyklepu si kožich a následuju ho.

Truhlář vítá zákazníky, aniž tuší, že sedím vedle něj. „Co vás dva ke mně v tento příjemný jarní den přivádí?“

Gauge zvedne přebytečný provaz, aby jej uklidil, ale nakonec přece jen podlehne zvědavosti a s provazem v ruce se přiblíží ke dveřím.

1 Ne, nevyslovujete to [gaug]. Je to [gejdž] jako Nicolas Cage [kejž], ale s [g].

VLČÍ PROKLETÍ

„Máme rozbitou máselnici.“ Vzduch protne ženský hlas. (Ne že by byla nepřátelská, jen je zocelená dlouhými zimami, které se vlečou, naplněny přílišnou spoustou práce a příliš velkým nedostatkem pohodlí.) „Polož ji tady, Remy.“

„Ano, matko,“ odpoví chlapecký hlas.

Gaugeovi se zrychlí tep. Představuje si sám sebe, jak o několik zim později stojí po boku dědečka. Zvěsti o Gaugeových schopnostech se rozšíří široko daleko a obvinění vznesená proti němu už budou dávno smyta jako stopy v písku. Se zákaznicí si vymění vřelé pozdravy, zeptá se, jaký měla den, a dítěti vedle ní podá pár kousků kandovaného zázvoru. Poté prohlédne máselnici a navrhne cenu za opravu, zatímco dědeček jej bude hrdě pozorovat.

(Jestli se divíte, jak vím, nač myslí, nedávali jste na začátku dobrý pozor. Už jsem vám říkala: na mě se nevztahují stejná pravidla jako na vás.)

Gauge tiše dojde ke dveřím. Dovnitř nepůjde. Chce jen nakouknout. Letmo pohlédnout na život, který kdysi vedl – a který, jak doufá, jednou povede znovu. Mohlo by se to stát. Alespoň v to věří. Plovák naděje se v chlapci pohupuje a pomáhá mu přežít každý den.

Zadrží dech a vykukne zpoza dveří. Stařec stojí na svém obvyklém místě u vzdáleného konce pul-

tu. Pečlivě se postavil tak, aby odvedl pozornost ode dveří vedoucích do dílny. Vypláznou dlouhý růžový jazyk a olíznu si tlamu. (Nemůžu si pomoci – starcův pach je stále silnější, neodolatelnější.)

Chlapci přeběhne mráz po zádech. Rozhodnut zahnat své neblahé tušení, obviní ze zachvění vítr, který profukuje neustále otevřenými předními dveřmi, a obrátí svou pozornost k ženě na druhé straně pultu. Je malá a svýma vypoulenýma očima a světlou šupinatou kůží se podobá ještěrce. Na tváři má tmavou modřinu. Za ruku se jí drží umolousané dítě, ne starší než sedm nebo osm zim.

Máselnice leží nakloněná na pultu, jedna její noha je zlomená. „Nemám žádné mušle,“ řekne žena a sklopí oči, „ale slyšela jsem, že byste mi mohl pomoci. Dejte to do pořádku a já vám příští týden donesu půl várky másla.“

„S tímhle si poradím během chvíle,“ řekne truhlář zvesela. „Chcete počkat?“

„Počkat tady? Ale ne. Ne, nemyslím si,“ odpoví žena, chytne syna za ruku a couvá ke dveřím. „Vrátím se.“

Gauge nechtěně zavadí provazem o rám dveří. Zvuk je tichý, téměř neslyšný. Ale stačí to. Žena vzhledne. Vytřeští oči.

VLČÍ PROKLETÍ

Gauge sebou trhne a přitiskne se ke stěně. Srdce mu divoce buší.

„Nechte to být,“ vyhrkne žena překotně. „Zrovna jsem si vzpomněla, že mi pomoc nabídla sousedka. Řeknu jí, ať se na to podívá.“

„Prosím,“ řekne truhlář. „Zabere to jen chvíličku.“

„Ne,“ opáčí. „Byla chyba sem chodit. Opravdu musím jít.“

Pověsti, že truhlářův vnuk je jasnozřivec, kolovaly Mořskou Výdutí po léta, a díky tomu jim vesničané dovolili zůstat. Díky fámám a pověrám. Ale je těžké dívat se jinam, když pověra zírá přímo na vás. Skutečnost, že se chlapec odvážil ukázat, musí znamenat, že čím je starší, je také odvážnější – a nepochybně i nebezpečnější. Žena popadne máselnici a vyveče syna ven. Dveře se za ní prudce zabouchnou.

Vzduch zaplní ticho, které Gauge doslova drtí. Zaměstná se věšením provazu na hřebík čnící ze zdi.

Stařec se plahočí zpátky do dílny.

Následuji ho a opět se usadím v koutě. Přestože si dávám pozor, abych s chlapcem nenavázala oční kontakt, srst mi pod jeho pohledem doslova hoří.

„Nedělej si z ní těžkou hlavu,“ nabádá stařec konejšivým hlasem svého vnuka. „Másla bychom se stejně moc nenajedli.“

Gauge si váží dědovy vlídnosti, ale strach, který viděl v ženiných očích, nedokáže jen tak přejít. Byl to ten samý strach, jaký spatřil v očích strážného, když si pro něj před lety přišel. Stejný strach se objeví na starcově tváři, kdykoli padne zmínka o mně.

Frustrace se po chlapci rozlézá jako vši. Chce dědečkovi říct, že se ve mně všichni mýlí a že to, jak madam Vulpineová vyplula ve stejném okamžiku, kdy jsem se objevila, byla náhoda. Že ačkoli vesničané věří, že jsem vraždící monstrum, on, Gauge, nikdy neviděl, že bych byť jen zvedla tlapu s úmyslem někomu ublížit, a to sem chodím skoro každý den. A nejvíc ze všeho chce vysvětlit, že není žádný jasnozřivec a nemůže mě využít k uskutečnění svých zlých úmyslů, i kdyby nějaké měl (jakože nemá). Několikrát svou údajnou moc testoval tím, že se mě pokoušel donutit, abych odešla. Přirozeně jsem to nikdy neudělala.

Ale stařec hochu donutil přísahat, že se o mně už nikdy nezmíní a mou existenci bude ignorovat. Když o mně padlo slovo naposledy, bylo to také jedinkrát, kdy se jeho dědeček neovládl a pohrozil, že chlapce vyhodí na ulici, jestli bude plácát nesmysly.

Pokud se vám to zdá moc kruté, uvědomte si, že truhlář dělal jen to, co považoval za nejlepší a o čem

VLČÍ PROKLETÍ

se domníval, že udělat musí – lidé se bojí toho, čemu nerozumějí. Ačkoli se stařec nedokáže přimět k tomu, aby uvěřil, že by mě jeho milý, laskavý vnuk někdy úmyslně přivolal, žije v neustálém strachu, že by to Gauge mohl udělat náhodou. Bojí se o vlastní bezpečí, ale ještě víc se bojí, že o dítě přijde. Jednou se mu podařilo Gauge zachránit. Další podobná událost jako ta s madam Vulpineovou – a ani všechny mušle světa chlapce nezachrání před vysláním na moře.

Gaugeovi se rozšíří nozdry. Neví, proč se tu potloukám nebo proč mě vůbec vidí.

(Vlastně sama nevím, proč mě vidí. Stejně jako nemám nejmenší tušení, proč jsem já mohla vidět vlka, který si pro mě přišel, když jsem byla pouhou písáčkou zaznamenávající místní ústní historii. Evoluce? Možná. Náhoda? Pravděpodobně. Božský zásah samotné Matky Vlčice? Pochybuju – nikdy o mne neprojevila sebemenší zájem.)

V každém případě si Gauge přeje, abych jej nechala na pokoji. To přání už je ošoupané, opotřebované několika zimami omílání, ale vrací se k němu zas a znova.

Stařec klesne na stoličku a otře si pot, který se mu perlí na čele. „Pro dnešek to stačí.“

Gaugeův pohled sklouzne k oknu. Venku je příliš světlo, aby zavřeli. Zamračí se, když si všimne dědečkovy hubené postavy a třesoucích se rukou. Napadne ho, že by si měl dědeček odpočinout, že asi dostal rýmu. Chlapec zaloví v paměti, ale nevybaví si, kdy byl jeho dědeček naposledy nemocný. „Zůstaň sedět,“ řekne chlapec. „Já to tady dodělám.“

Poklidí dílnu, zamkne vchodové dveře a otočí cedulku *Otevřeno* vzhůru nohama. (Vesničané jsou přesvědčeni, že pokud cedulka není večer správně otočená, je to pozvánka k návštěvě. Jako by mi na jejich cedulích seabemín záleželo. Ale tihle lidé jsou pověřčiví a není šance je přesvědčit o opaku nebo něco změnit v jejich myšlení.) Gauge nabídne starci ruku, když se zvedá, a uleví se mu, když ji děda odstrčí. Namlouvá si, že jen přehání. Jeho dědeček je určitě v pořádku.

Následuju je do obývacího pokoje za dílnou a proklouznou dveřmi, než je zavřou. (Ne, *nemusím* používat dveře, ale mám to tak raději. Nevím proč. Takže mě prosím přestaňte otravovat svými neustálými otázkami.)

Pokoj je skromný, ale čistý. Dvě lavice lemují bytelný stůl, nad krbovým ohništěm je zavěšen velký kotlík. Dřevěná postel, tak velká, že ji mohou sdílet

VLČÍ PROKLETÍ

oba, je vybavena matrací vycpanou slámou a ručně tkanými přikrývkami.

Stále rychleji přecházím tam a zpátky. Stovky zim, kdy jsem hledala svého nástupce, mě už měly naučit trpělivosti, ale teď, když jsem tak blízko, se každý okamžik protahuje donekonečna a nechává spoustu místa pochybnostem.

Co když mě chlapec odmítne?

Může se to stát. Už se to stalo.

Za všechny své zimy jsem zažila jen dva jasnozřivce. Tím prvním bylo dítě, jenomže nepřezilo ani tři zimy. A tím druhým... jediné, co vlastně potřebujete vědět, je, že mou nabídku odmítla, a dokonce měla tu drzost natáhnout plachty dřív, než jsem ji stačila přesvědčit o opaku. Těžko říct, jestli se ještě někdy objeví podobná šance. (Ne že by šlo jenom o mě. Jak už jsem zmínila, pro chlapce je to obrovská příležitost. Je pravda, že nejsem zrovna v nejlepší kondici, ale užila jsem si stovky zim v dobrém zdraví. Pomyslete na všechno to utrpení, kterému se chlapec vyhne, když unikne bolestivé záležitosti zvané dospívání.) Uvelebím se vedle krbu a jazykem si olíznu bolavou tlapu.

Co jsem se stala Vlkem, nejedla jsem (v mém současném stavu je jídlo naprosto zbytečné), ale stále si

pamatuji to uspokojení z dobré krmě a teplo sálající z plného žaludku. Ráda bych vám řekla, že Gauge zanedlouho zažije totéž, ale jsem hrdá na to, že vždy říkám pravdu.

A ta pravda je taková, že Gauge do ručně vyřezávaných misek nabírá tutéž řídkou polévku, kterou měli včera k večeři a pak taky k snídani. Když starci podává jídlo a sedá si na své místo u stolu, dává si záležet, aby skryl, jak se mračí. Polévka mu příliš nechutná, ale v žaludku mu již nepříjemně kručelo. Hltá vývar a doufá, že zadrží-li dech, neucítí pach cibule a chuť bude snesitelná.

Funguje to, teda skoro, a brzy má svou misku skoro prázdnou a žaludek jen o něco méně prázdný. Zbývají dva kousky brambor jako odměna, kterou si schoval za to, že vývar spolykal bez cavyků. Opatrně napíchne první bramboru, vychutnává si, jak vidlička projede měkkým kouskem, a sbíhají se mu sliny při představě, jak mu teplá zemitá chuť nejprve naplní ústa a pak břicho.

Chce jíst pomalu, ale hlad ho přemůže... a brambory jsou pryč. Je zvyklý utahovat si opasek, ale tahle zima se táhne déle než obvykle. Anebo se mu zvětšila chuť k jídlu. Každopádně se nemůže dočkat, až ze země vykouknou špičky chřestu a ptáci zaplní svá

VLČÍ PROKLETÍ

hnízda vajíčky. A ze všeho nejlepší bude, že s roztá-tým sněhem přibude i práce. Ne tolik, aby je zaměst-nala jako kdysi, ale dost na to, aby dědeček vydělal pár mušlí a mohl jít na trh. Dost na to, aby jim do hrnců přibyly ryby a kosti se obalily masem.

Při pouhém pomyšlení na léto se chlapec chvěje vzrušením. Nejraději má pozdní večery, kdy si vy-chutnávají čerstvě uzeného úhoře, měkké sýry a ob-čas i drobenkový koláč ze šťavnaté rebarbory, kdy s dědečkem za zpěvu racků uloží svá nacpaná břicha ke kraji útesu, nohy nechají viset dolů a pozorují slunce, jak klesá za vzdálený obzor.

Chlapec vezme ze stolu ubrousek a odhalí tak ini-ciály, které do javorového dřeva stolní desky vyryl před několika zimami. Když tehdy stařec značky ob-jevil, ztěžka si povzdychl. „S voláním dřeva se bojo-vat nedá,“ řekl a prohrábl vnukovi kudrny. „Ale snaž se vážit si našeho majetku.“ To bylo tenkrát, kdy se sousedé stavovali na večeri a zákazníci zůstávali na hrnek čaje.

Gauge si otře rty. „Dědečku, smím prosím odejít?“

Stařec neodpoví. Na čele a nad horním rtem se mu třpytí pot. Jeho kůže, která má normálně barvu tep-lého popela, je nyní bukově bledá.

Chlapcovy obavy se vrátí. „Dědečku?“

Stařec si položí ruku na hrud', polkne a ohryzek se mu vypoukne více než obvykle. „Není mi dobře,“ řekne. „Půjdu si lehnout.“

„Jsi nemocný?“

Není to poprvé, kdy stařec v posledních dnech ucítil podobnou bolest na hrudi. Ale pokaždé rychle zmizela. Usoudil, že nejde o nic jiného než o zažívací obtíže, nespokojené reptání starého, opotřebovaného těla.

Tentokrát je to jiné, ten svíravý tlak uvnitř žebel. Nedokáže vysvětlit jak, ale ví, že jeho srdce to vzdává, že *tohle* je konec. Nebojí se vyplout vstříc smrti, ale děsí ho, co bude jeho odchod znamenat pro Gauge. Spílá si a přeje si, aby pro ochranu svého vnuka udělal víc. Aby jej připravil na svět, který o něj nestojí a nikdy jej nepřijme.

Stařec vždy věděl, že tento den jednou přijde, ale nečekal, že to bude tak brzy. *Ještě je čas*, myslel si, jako spousta lidí, když stojí tváří v tvář smrti. Mýlil se.

Není mu pomoci, teď již ne. Mávnutím chlapce umlčí a ztěžka dýchá, když se zvedá ze židle.

Gauge vyskočí a položí ruku dědečkovi na loket, pokoušeje se skrýt obavy. Stojí ho obrovské úsilí, aby setrval vzpřímený, když se o něj dědeček opírá,

VLČÍ PROKLETÍ

ale nestěžuje si. Ani když dojdou k posteli a dědeček, když klesne na matraci, mu sevře ruku silněji, než je nutné.

Chlapec se nad starého muže nakloní a pomůže mu, aby se co nejpohodlněji uložil. Teprve když jeho dědeček zavře oči, umyje chlapec obě misky a postará se o oheň. Pak se vrátí a omotá dědečkovi kolem mozolnatých nohou kousavou vlněnou deku, aby mu na ně netáhlo.

Dědečkovy mořsky zelené oči se zachvějí. Pokyne chlapci, aby přišel blíž. Gauge k němu přistoupí a muž jej popadne za ruku. „Uteč,“ vyhrkne. „Uteč a nikdy se nevracej.“

Starcova ruka padne na postel a jeho oči se zavřou.

Chlapec se nepohne. Vnitřnosti se mu chvějí, je nervózní, neklidný a je mu tak trochu nevolno.

Přemýšlí, jestli po něm dědeček opravdu chce, aby odešel. Vždyť tvrdil, že je šťastný, že si spolu vystačí jen sami dva – ale chlapec tuší, že dědeček touží po svém starém životě, kdy se mu nikdo nevyhýbal a lidé se do krámku jen hrnuli.

Truhlář pohybuje rty, namáhaje se vyřknout svá poslední slova.

Gauge nakloní hlavu. „Co jsi říkal, dědečku? Neslyšel jsem tě.“

Nahne se nad starcovu vousatou tvář a přiloží ucho k jeho vysušeným rtům.

Dědečkova slova jsou zkomolená a znějí sotva hlasitěji než šepot. „Drž se dál od Vlka.“

Z hrdla mi unikne tiché zavrčení. Poslední, co potřebuju, je, aby se ten stařík pletl do mých záležitostí.

KAPITOLA DRUHÁ

Gaugeovi se sevře žaludek. Ostražitě si mě prohlíží.

Posadím se, stáhnou pysky do, jak doufám, přátelského úsměvu a vrtím ocasem, jako když mě chlapec viděl poprvé. Bylo to toho rána předtím, než madam Vulpineová vyplula. Chlapec si hrál před dílnou; pořádně kopl do míče, ten přeletěl přes střechu a zmizel za domem. Oběhl dílnu z boku a zastavil se, když shledal, že míč mám v tlamě. „Hej, ty štěně,“ řekl v domnění, že jsem jeden z mnoha vesnických toulavých psů. „Můžeš mi vrátit míč?“

Upustila jsem mu ho k nohám a nechala jej, aby mě podrbal za ušima. Chlapec to netušil, ale pozorovala jsem ho skoro celý jeho život a čekala na správný okamžik, kdy se k němu přiblížit a získat si jeho důvěru. Kdyby tak jen všechno nepokazil tím, že ještě téhož odpoledne pověděl o mé přítomnosti Vulpineovým.

K incidentu s míčem došlo v době, kdy si ještě s ostatními dětmi hrál na ulici na honěnou a kdy mu

přátelští hokynáři podstrkovali kousky cukroví, bonbóny nebo hrsti kořeněných mandlí, když obstarával pochůzky. Kdy ho dědeček bral k moři a hrubý písek se mu zachytával mezi prsty.

Když se pak všechno změnilo, stařec se všemožně snažil ulehčit Gaugeově samotě. Vyplňoval jejich dny výukou v dílně a nekonečné večery vařením, zahradničením a vyřezáváním, ale chlapec tu a tam zapřemýšlel o přátelstvích, která mohl mít, o životě, který mohl žít, kdybych se nikdy neobjevila.

Gauge cítí, že je něco špatně. Hodně špatně. Je ještě příliš brzy na to jít spát, ale zem se pod chlapcovýma nohama houpá, jako by byl osamocenou bójí na otevřeném moři. Klesne na matraci a schoulí se vedle starého muže.

Netuší, proč mu dědeček přikázal, aby odešel, proč ho přede mnou varoval, ani jak stařec vlastně věděl, že tady jsem. Starcův nepravidelný dech zaplní místnost. Chlapec zvažuje, že půjde pro pomoc. Ale kdyby dědeček nějakou potřeboval, určitě by si o ni řekl. Rozhodne se, že pokud se dědův stav do rána nezlepší, přivede léčitelku Nicolinu.

Sáhne do kapsy a vytáhne zavírací nůž. Byl to dárek od dědečka ke Gaugeově čtvrté zimě. Jelikož je to ten samý nůž, který v dětství používal truhlář, je dřevěná

VLČÍ PROKLETÍ

rukojeť opotřebovaná, ale čepel z ovčí kosti je ostrá a vždy připravená k řezbě – k vyřezávání čehokoli, co jen si chlapcova představivost dokáže vysnit.

Láká ho vytáhnout zpod postele malého panáčka, rybáře, kterého vyrábí pro svou loďku na hraní. Loďčka už ho nebaví, ale ještě není připraven se jí úplně vzdát. Prsty ho přímo svrbí, aby se dal do práce, ale nedokáže se přimět k pohybu.

Místo toho švihne nožem a čepel vystřelí a zase se zavře, vystřelí a zavře. (Z toho opakovaného cvakání a skřípání mám chuť se vrhnout z nejbližšího útesu. Ale není to tak hrozné jako bubnování prsty o stůl. Nebo okusování nehtů. Kromě toho se zdá, že to chlapci přináší jistou útěchu – a té on bude potřebovat víc než dost.) Přetočí se na záda a zahledí se z okna na úzkou puklinu Moře v oblacích, jež je viditelná mezerou mezi jejich domem a sousedním stavením. Rozsvěcují se první lucerny, slabé záblesky světla na soumravné obloze.

Když byl chlapec mnohem mladší, uvažovali s dědou, která z luceren patří Gaugeově matce. Představovali si, jak rybaří, hádali, jakou rybu asi chytila a jak ji asi připraví. Gauge se snaží rozpomenout, zda mu stařec někdy řekl, jaký druh ryby měla jeho matka nejraději. Uvědomí si, že nezná ani dědečko-